

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2019. július hó 10. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

### V É G Z É S T:

A testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a Szombathelyi Törvényszék 2019. április 24. napján kihirdetett 13.B.5/2019/4. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A másodfokú eljárásban 79.032,- (hetvenkilencezer-harminckettő) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére vádlott köteles.

### I N D O K O L Á S

A Szombathelyi Törvényszék a 2019. április 24. napján kihirdetett 13.B.5/2019/4. számú ítéletével vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb testi sértés vétségében [Btk. 164. § (3) bekezdés és (9) bekezdés c/ pont], és 2 rb testi sértés vétségében [Btk. 164. § (3) bekezdés és (9) bekezdés a/ pont]. Ezért öt halmazati büntetésül egy év fogház fokozatú - végrehajtásában két évi próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre, és 200 napi tétel, összesen 400.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a szabadságvesztés végrehajtása elrendelése esetére a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére vonatkozó joghátrányról, és a bűnügyi költségről is.

Az ítélet ellen a vádlott és a védője a tényállás részbeni téves megállapítása miatt, ebből fakadóan téves jogi minősítés miatt enyhítésre irányuló fellebbezést jelentett be, továbbá a bizonyítási indítvány elutasítása okán is támadta az elsőfokú bíróság határozatát.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.148/2019/1-I. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Kiegészítendőnek tartotta a nyomozati iratok alapján az 1./ pont körében a tényállást az igazságügyi orvos-szakértői vélemény megállapításaival. A terhelt ténybeli beismerő vallomása mellett lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként ezen túl a tényállást megalapozottnak tartotta, mely az a másodfokú eljárásban is irányadó. A cselekmények minősítését megfelelőnek, jogszabályszerűnek ítélte, de az enyhítő körülmények közül mellőzni indítványozta a gondatlanság enyhébb fokát.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított joghátrány a bekövetkezett eredményekre figyelemmel méltányos, annak további enyhítése nem indokolt.

A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kitért arra, hogy - álláspontja szerint - a gyógytartamok tekintetében a tényállás részben tévesen került megállapításra. A tényállás 2./ pontja

- kk. **A.A.** sérülései - vonatkozásában az életveszély bekövetkeztével kapcsolatos megállapítás megalapozottságát kifogásolta, ebből következően védenice csak 2 rendbeli gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségéért felel. Vitatta ugyanis, hogy a tényállás 1./ pontjában írt - **B.B.** sértettet érintő - cselekmény vonatkozásában a gyógytartam 8 napon túli lenne, így ott csak a sérülés könnyű jellege állapítható meg. Ebből pedig az következik, hogy a vádlott a jogi szabályozás értelmében nem követte el a terhére rótt bűncselekményt, mivel a könnyű testi sértés gondatlan alakzata nem büntetendő cselekmény.

Jogi érvelése alátámasztására csatolta **szakértő 1** és **szakértő 2** igazságügyi orvos-szakértők 2019. június 28. napján készült magánszakértői véleményét. Ebben a szakértők a védő kérdéseire kifejtették, hogy **B.B.** jobb alkari, néhány milliméteres, felületes sebzésének igazságügyi orvos-szakértői minősítése 8 napon belüli sérülésnek felel meg. Kk. **A.A.** sértett tekintetében a többszörös, lágyrészeket érintő. kutyaharapástól származó sérülés-együttes önmagában - az orvosi dokumentáció alapján - 8 napon túli súlyos sérülés, de életveszélyes volta nem igazolható.

Kifejtette a védő, hogy a vádlott felelőssége kétségtelenül fennáll az ebtartással kapcsolatos szabályok gondatlan megszegésében, mert a kutya többször kiment az utcára. Mivel azonban nem támadt korábban emberre, vagy gyerekekre, a vádlottnak nem kellett reálisan azzal számolni, hogy a kutya kiszabadulása közvetlen veszélyt jelentene emberekre, a környezetre. Ennek eredményeképpen a fellebbviteli főügyészség tudatos gondatlanságra irányuló észrevételét igyekezett cáfolni.

Álláspontja szerint az előbbieket szerinti enyhébb minősítésre tekintettel a büntetés lényeges enyhítése - végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés helyett pénzbüntetés kiszabása - lenne indokolt.

A másodfokú bíróság - az időközben a Be. 190.§ (1) bekezdésben és a (2) bekezdés a/ pontjában, valamint (3)-(4) bekezdéseiben rögzített szabályok megtartása mellett beszerzett magánszakértői véleményre tekintettel a határnapon - fellebbezési tárgyalásra utalta az ügyet. A bizonyítás irányát a védői fellebbezésben kifogásolt, a korábbi bizonyítási indítvány elutasítását is sérelmező további magánszakértői vélemény, a nyomozás során kirendelt orvos-szakértő véleményének ütköztetését jelentette.

A fellebbezési tárgyaláson az ítéletábra a Be. 593.§ (1) bekezdés szerint felvett bizonyítás keretében meghallgatta a magánszakértőként bevont **szakértő 1** és **szakértő 2** szakértőket, és vele párhuzamosan az elsőfokú eljárásban meghallgatott **szakértő 2** szakértőt. A szakértők csupán az eseménysor vizsgálatának kiindulási pontját tekintve voltak eltérő állásponton abban, hogy amíg **szakértő 2** szakértő a sértetteknek a cselekmény bekövetkeztekor kialakult állapotából kiindulva foglalt állást a sérülések jellegéről, illetve gyógytartamáról, addig a magánszakértők az orvosi kezelés végleges státuszából, a gyógyítási folyamat, illetve annak eredményei teljes ismeretében következtettek vissza a kórházba szállításkori állapotra. Az ítéletábra álláspontja szerint a szakvélemények helyes értelmezése mellett nem merült fel olyan ellentmondás, amely a szakértők orvosi kompetenciáját érintő újabb szakértői vizsgálatra a bíróság részéről okot adott volna.

Ezért nem látta a másodfokú bíróság indokoltnak a Be. 197.§ (4) bekezdése alapján az ügyész által indítványozott az újabb szakértői vizsgálat elrendelését.

A bizonyítási eljárás lefolytatását követően megtartott perbeszédében a védő továbbra is a magánszakértők álláspontját tartotta irányadónak a sérülések gyógytartama tekintetében ezért írásos fellebbezését változatlan formában, azt minden tekintetében fenntartotta. A 2./ tényállási pontban írt - **C.C.** sértettre vonatkozó - cselekmény megállapítását és minősítését a védő nem támadta, mivel egyetértett **szakértő 2** szakértői véleményével, annak alapján a sérülés gyógytartamával.

Indítványozta a cselekmények minősítésének megváltoztatását; vádlott neve bűnösségét csupán 2 rb gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségében látta megállapíthatónak, a **B.B.** sérelmére vád tárgyává tett cselekmény alóli felmentését, a joghátrány jelentős enyhítését.

Az ügyész felszólalásában kitért az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának kiegészítésére vonatkozó indítványára, valamint arra a körülményre, hogy a vádlott huzamosabb időn át tartó magatartása nem egy esetben okozott sérülést az utcai járókelőknek. Nyomatékkal hangsúlyozta azt, miszerint a vádlott semmit nem tett annak érdekében, hogy az általa tudottan is veszélyes kutyát biztonságos helyen tartsa. Erre még az első támadást követően sem foganatosított intézkedést, ezért magatartása nem hanyag, hanem tudatos gondatlanságként értékelendő.

A sérülések megítélése tekintetében osztotta a nyomozás során kirendelt **szakértő 2** igazságügyi orvosszakértő álláspontját, aki a kutya által okozott sérülések jellegére koncentrált, amíg a magánszakértők a gyógykezelés folyamán dokumentált orvosi adatokat vette alapul. Rámutatott, hogy **szakértő 2** szakértő véleménye ellentmondásoktól mentes, aggálytalan és következetes volt végig, tehát semmi nem indokolta újabb szakértő kirendelését, bár a magánszakértők bevonása a Be. szabályainak megfelelt.

A **B.B.**t ért sérülés tekintetében el kell fogadni, hogy azt az orvosi ellátás során is mindvégig fertőzött harapott sebzésként kezelték. A sértett maga is úgy látta szükségesnek a hámsérülés ellenére, hogy orvoshoz forduljon, aki a sebet kitisztította és tetanuszt adott neki a további fertőzés elkerülésére.

Az ügyész kk. **A.A.** sértett esetében rámutatott, hogy a helyszínre kiszállt mentősök közvetlen tapasztalata szerint is - akik mentőhelikoptert hívtak a gyermek kórházba szállításához - legalább közvetett életveszély állapotában volt. Nem befolyásolja a sérülés bekövetkeztekori való jogi megítélését az a speciális helyzet, hogy a gyermek általános vitális funkciói jól működtek és nem szorult transzfúzió adására. A bekövetkezett sérülés megítélése ebből a szempontból jogkérdés. Egy kétéves gyermek fejét és arcát marcangolta az a nagytestű kutya, aki már korábban megtámadott egy felnőtt embert. A gyermek halála csak a két családtag aktív közbeavatkozása folytán maradt el. A szakértő nyilatkozata szerint a gyermeket a beszéd és a rágás funkciójában tartósan akadályozhatja az arc bal alsó felének többszörös sérülése, mely - további súlyosító körülményként - súlyos egészségromlást jelent.

Rámutatott, hogy a vádlottra a többszöri figyelmeztetés és **B.B.** esete sem hatott, ezért a halmazatban, törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés és a végrehajtás felfüggesztésének legalacsonyabb tartamú próbaideje több, mint méltányos joghátrány, melynek további enyhítése semmi esetre sem indokolt.

Átiratát egyebekben fenntartotta.

A bejelentett védelmi fellebbezés nem megalapozott.

Az ítélet tábla a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdéséből következően az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat teljes körű a tényállás 1./ pontjában írt gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétsége és a kk. **A.A.**re vonatkozó gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétsége vonatkozásában, de a tényállás 2./ pontjában írt - **C.C.**-t érintő - testi épség elleni bűncselekmény tényállását nem érinti, mivel azt senki nem támadta.

Az állapítható meg, hogy a Szombathelyi Törvényszék a bizonyítási eljárást törvényesen folytatta le, a másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárásjogi szabálysértést, mely az ítélet felülbírálatának gátját jelentette volna.

A bíróság felolvasással tette tárgyalás anyagává a tanúk: **B.B.**, **D.D.**, **C.C.**, **E.E.**, id. és ifj. **F.F.**, továbbá **G.G.** nyomozati vallomásait, meghallgatta az igazságügyi orvos-szakértőt. Elutasította a védő bizonyítási indítványát, amely mási orvos-szakértői vélemény beszerzésére irányult.

Ismertette a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, rendőri jelentéseket, híváslista elemzést, a kormányhivatali iratokat, tehát a rendelkezésre álló valamennyi releváns okiratot. Így feltárta az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat, majd ügydöntő határozatot hozott.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, amikor ítéletében levezette, hogy a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

A vádlott az elsőfokú bírósági eljárásban előadta, hogy több figyelmeztetést kapott a falubeliektől, miszerint a kutyája kijárkál az utcára. Tudott a kerítésen lévő lyukról, szándékában is volt megjavítani, de erre végül nem került sor, még a **B.B.**t és kutyáját ért támadás után sem. Nem gondolta, hogy emberre veszélyes lehet az általa tartott kutya.

A másodfokú tárgyaláson elmondta, hogy a kutyája 40-50 cm marmagasságú, 30 kg tömegű, jó kondícióban lévő, ötéves, ivaros kankutya volt. A házuk első udvarán szabadon járhatott akkor is, ha nem tartózkodott senki otthon, zárható kennel nem volt. Kutyaiskolában nem képezték az állatot.

A védelem csupán **B.B.** és kk. **A.A.** sértettek által elszenvedett sérülések jellegére és gyógytartamára vonatkozó tényállási részeket vitatta, melyek tekintetében a fellebbezési tárgyaláson megjelent szakértők meghallgatása nem járt olyan eredménnyel, amely lehetővé tette volna eltérő tények, illetve jogi következtetések megállapítását.

**szakértő 3** - a nyomozás során kirendelt - szakértő ismét megerősítette, hogy **B.B.** sértett esetében a fertőzés már magával a harapással bekövetkezett, hiszen az általános orvosi protokoll szerint a harapott - különösen az állatok által okozott - sérülések a szájüregben, illetőleg a garatban megtalálható baktériumok miatt fokozottan fertőzésveszélyesek, így minden olyan sérülést, amely a hámrétegen túljut, 8 napon túl gyógyuló sérülésnek kell tekinteni. Ezzel a véleménnyel - az orvosi protokollt - megerősítve a **szakértő 1** és **szakértő 2** magánszakértők is egyetértettek, azzal, hogy jelen esetben az orvosi ellátás miatt tényleges fertőzés végül nem következett be.

Erre vonatkozóan a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a fertőzés bekövetkezte, az absztrakt veszélyhelyzet előidézésével - az állati harapás tényére figyelemmel - már a tényleges gyógytartamon túl is 8 napon túli sérülésnek minősül büntetőjogi értelemben.

A sérülés tényleges bekövetkeztének időpontjában, az ott megvalósuló fertőzés - amely lehet akár időleges is -, már önmagában befejezetté teszi a gyógytartam meghatározását. Az csak az orvosi ellátás hatékonysága, a sértett testfelépítésének, fizikai állapotának, fertőzéstartó egyéni képességének következtében válhat ténylegesen orvosi szempontból - de nem büntetőjogilag - rövidebb gyógytartamúvá. A sértett szubjektív megítélése a horzsolásos sérülésekre vonatkozóan nem releváns továbbá némileg ellentétes az orvosi vélemény azon megállapításával, mely szerint vérző, sebzett, több milliméteres hosszúságú, harapott, illetőleg mart sérülést diagnosztizáltak az ellátás során.

Ugyanezen lényegi megállapítások igazak a tényállás 2./ pontjában a kiskorú sértett életveszélyes sérülései vonatkozásában tett szakértői nyilatkozatokra is.

Az elsőfokú bíróság által helyesen - valamennyi bizonyítékkal összhangban - megállapított tényállás szerint a kutya támadása a kisgyermekre irányult, a **D.D.** kezéből a gyermeket kitépte, földre

döntötte, és fej-, nyaktájékon többször megharapta. **D.D.** ekkor **A.A.** életét féltve próbálta a kutyát a sértettől eltávolítani, ám a kutya a támadást még ekkor sem hagyta abba.

Kétségtelen tény, hogy az életveszély - a létfontosságú szervek támadása - már a kutyatámadás kezdeti fázisában bekövetkezett, a sérülések életveszélyesek voltak, azt kizárólag az orvosi szakszerű beavatkozás hátrította el.

A klinikai felvétel alapján készült magánszakértői vélemény már egy stabilizált állapotban, az egészségügyi ellátás kórházi szakaszába érkező kisgyermeket láttat, így a magánszakértők ezen álláspontja - bár klinikailag kétségtelenül igazolható - nem mond ellent az eljárás korábbi szakaszában kirendelt szakértő ezen sérülésekre vonatkozó véleményének.

Összegezve; a más kiindulási alapból rögzített eseménysor a szakértők véleményeiben ellentmondásokként jelentkeztek, amelyeket a bíróság értékelt. Eszerint nyilvánvalóvá vált, hogy az orvosi szakkérdésekben - főbb vonalakban - a szakértők azonos véleményt foglaltak el.

Itt jegyzi meg a bíróság, hogy a magánszakértői véleményben „csak” súlyosnak mondott, az ítéleti tényállásban életveszélyesnek minősített sérülés vonatkozásában az ellátási körülmények, a támadás iránya, és a felvételi státusz között eltelt időre sem állapítható meg egyértelműen olyan tény, amelyből a bíróság kellő alappal ne következtethetett volna a sérülések életveszélyes voltára. Az elsőfokú ítéletben leírt sérülések; a vérvesztés, a tényleges gyógytartam, valamint a támadott testtájékok folytán a kiskorú sértett sérülései életveszélyesek voltak.

A másodfokú tárgyaláson **szakértő 2** szakértő a magánszakértőkkel együtt véleményezte azt, hogy **kk. A.A.** sértettéről készült orvosi vélemény alapján a sértettre még több, szakszerű műtét várhat, hogy a sérüléseiből maradandó fogyatékoság hátra maradása nélkül felgyógyuljon. Ám ez igen hosszú, akár egy évet meghaladó tartamú folyamatot vetít előre. Ennek eredményeképpen büntetőjogi értelemben a sértett sérülései az életveszély elhárításán túl legalább súlyos egészségromlást eredményeztek.

Tekintettel arra, hogy a Szombathelyi Törvényszék a bizonyítási eljárást törvényesen folytatta le, a bizonyítékokat megfelelően mérlegelte, melyet a táblabíróság által felvett bizonyítás kiegészített és alátámasztott; a másodfokú eljárásban nincs perjogi lehetőség arra, hogy az azonos szempont szerint értékelt bizonyítékokat az ítélőtábla felülmérlegelje. Ezért a felmentésre, illetve eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezés nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást tehát a rendelkezésre álló valamennyi bizonyíték kimerítésével és gondos mérlegeléssel állapította meg. A megállapított tényállás azonban kissé hiányos, melyet az ítélőtábla részben az iratok alapján, részben a másodfokon felvett bizonyítás alapján kiegészítette. [Be. 593. § (1) a/ és b/ pontja]

Az elsőfokú ítélet 1./ tényállási pontja előtti általános leíró részt (2. oldal harmadik bekezdés) azzal kell kiegészíteni, hogy a vádlott hároméves **H.** nevű nagytestű ivaros kankutyája kb. 50 centiméter marmagasságú, testtömege kb. 30 kilogramm volt. A kutya kutyaiskolába nem járt, kiképzésben nem részesült, az állat biztonságos elzárását biztosító kennel a kutya tartózkodási helyéül szolgáló ingatlanon nem volt (nyomozati iratok 141. oldal és Bf.III.47/2019/7. számú jkv. 2. oldal).

A tényállás 1./ pontja (2. oldal ötödik bekezdés) - a nyomozati iratok 271. oldalán tett szakértői megállapítás alapján - kiegészítésre szorul azzal, hogy **B.B.** sértett 8 napon túl

meghatározott gyógytartamú sérülése a harapott, fertőzött sérülésre figyelemmel állapítható meg.

A tényállás 2./ pontja (2. oldal hatodik bekezdés) úgy pontos, hogy a második életévét éppen betöltött kk. **A.A.** sértett testtömege 16 kg volt (nyomozati iratok 305. oldal).

A tényállás 2./ pontjának végén (3. oldal első bekezdés) kell rögzíteni, hogy a kk. sértett bal arcfelén keletkezett durva, lebenyes lágyrészi harapás és roncsolódás a fültőmirigyig, illetve az állszögletig terjed, ezért befolyásolja a beszéd, illetve rágás funkcióját, amely mindenképpen súlyos egészségromlást jelent, mivel a gyermek arcának helyreállítása - az orvosi kezelés minőségétől függően - évekig is elhúzódó ellátást, egy vagy több műtéti beavatkozást igényel a maradandó fogyatékoság elkerülése érdekében (nyomozati iratok 309. oldal és Bf.III.47/2019/7. jkv. 9-10. oldal).

Az így pontosított tényállást a másodfokú bíróság már minden tekintetben megalapozottnak és ezért a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján irányadónak tekintette az eljárása során.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból helyesen vont le következtetést a törvényszék a vádlott bűnösségére és helyes a testi épség elleni gondatlan bűncselekmények minősítése, megnevezése is.

A törvényszék az ítélete 4-6. oldalán részletes és szabatos jogi indokát adta annak az álláspontjának, hogy - a 3/2013. BJE útmutatása szerint - tárgyi oldalon milyen tények támasztják alá a minősítést, mely minden esetben igazodik a cselekmények eredményéhez.

A táblabíróság egyetértett a törvényszék azon megállapításával, miszerint egy kétéves, 16 kg tömegű, járni alig tudó, fizikai védekezésre képtelen kisgyermek a 30 kg tömegű, agresszív, kitartóan a fejét, arcát, nyakát támadó kutya marcangolása által közvetlen életveszélyben van, amely kizárólag azért nem járt halálos eredménnyel, mert két felnőtt családtagja védte a saját testi épsége kockáztatásával, majd rövid időn belül, szakszerű orvosi ellátásra került sor.

Ez a színvonalas érvelés csupán kk. **A.A.** sértett vonatkozásában egészítendő ki akként, hogy a kutyaharapástól elszenvedett fej - és arcsérülés a közvetett életveszély mellett súlyos egészségromlással is jár, mivel a beszéd és rágásfunkciót korlátozza.

A vádlott tudati oldala szempontjából a tényállás 1./ pontja vonatkozásában elfogadható a gondatlanság enyhébb foka; a hanyagság.

Az irányadó tényállásból az a következtetés vonható le, hogy a vádlott cselekményének következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet, körültekintést elmulasztotta, noha a büntetőjogilag releváns következmények előre látása elvárható lett volna tőle.

A hanyag gondatlanság esetén a büntetőjogi felelősség megállapításának két alapvető feltétele van, nevezetesen az objektív gondossági kötelesség megszegése és a szubjektív előreláthatóság fennállása.

A gondosságra való kötelesség objektív jellege azt jelenti, hogy azonos helyzetekben mindenkit azonos gondossági kötelesség terhel, különböző helyzetekben természetesen ez különböző lehet.

A gondossági kötelezettségnek 2 formája van, a szabályozott és a magánéleti gondossági köteleesség. Előző esetben a gondossági köteleesség az írott, vagy megszilárdult szabályokhoz igazodik, az utóbbi esetet a mindennapos élettapasztalatból lesűrődő objektív elvárások alakítják.

Az általános gondossági köteleesség keretein belül a kutyatartótól elvárható, hogy a kutyáit olyan körülmények között tartsa, hogy ne veszélyeztethessék senkinek az életét, illetve a testi épségét. Ez nemcsak a mindennapi élet tapasztalataira, a szokásokra vezethető vissza, hanem a kutyatartásra vonatkozó jogszabályok (többek között az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott az 1998. évi XXVIII. tv., és a 41/2010. /II.26./ kormányrendelet 16.§) is előírják.

Minden kutyatartónak körültekintően kell eljárnia, mert a kutyák viselkedése természetük, vagy genetikai adottságuk folytán, de bármikor külső körülmények hatására is megváltozhatnak kortól, fajtától, teremtől függetlenül. Polgármesterként fokozott gondosság terhelte, hogy maga is betartsa a rá vonatkozó jogszabályokat ezzel példát mutatva az általa vezetett község lakóinak.

A szubjektív előreláthatóság fennállása - vagyis a gondosságra való képesség személy szerinti elkövetőre konkretizálódó ismérve - tehát a felróhatóság körében megállapítható, hogy a vádlottnak a lehetséges eredmény előre látására irányuló képességét és készségét semmi nem gátolta.

A konkrét esetben vádlott a tényállásban írt magatartásával tehát az objektív gondossági köteleességét megszegte a kutya nem megfelelő tartásából fakadóan, nem zárta el az állatot a kennelbe, nem akadályozta őt az utcára történő kijutásban a hiányos kerítés megjavításával. E tekintetben a szubjektív felróhatóság is megállapítható.

Az ítéletábra osztotta a végkövetkeztetést illetően az ügyész okfejtését a tekintetben, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségét nem a hanyagság, hanem a tudatos gondatlanság (luxuria) alapozza meg a tényállás 2./ pontjában írott bűncselekmények tekintetében.

Az irányadó tényállásból az tűnik ki, hogy a vádlott cselekményének következményeit - a kutya korábbi szökései, illetve **B.B.** megtámadása miatt - előre láthatta, de könnyelműen bízott azok elmaradásában.

A tudatos gondatlanságot jellemző bizakodás normatív mércéje a könnyelműség, ami azt jelenti, hogy az elkövető valamilyen konkrét körülményre alapozta a bizakodását, a bizakodás nem alaptalan, így reális esélye van a következmények elmaradásának, de bekövetkezésének is. A luxuria érzelmi oldalát az a bizakodás jellemzi, hogy az elvileg lehetséges eredmény mégsem fog bekövetkezni. A „könnyelműség” az a bírói megállapítás, hogy az adott szituációban a tettesnek nem lett volna szabad bizakodnia az eredmény elmaradásában és nem lett volna szabad a bűncselekményt okozó magatartást tanúsítania.

A bizakodás alapját jelentő konkrét körülmény lehetett jelen ügyben eredetileg a terhelt azon tapasztalata, miszerint az általa tartott kutya még sosem támadott felnőttre vagy gyermekekre, csupán más kutyára, amelynek védelmében fellépő **B.B.**t megmarta.

Az első támadást követően már nem volt alapja a bizakodásnak. Több figyelmeztetés és a májusi eset ellenére sem gondoskodott a vádlott arról, hogy a kutya biztosan ne szabadulhasson ki az udvarból, amikor felügyelet nélkül van.

Az ítélőtábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy a vádlott fenti mulasztása és a sértetteknek a kutyatámadás folytán keletkezett sérülései között az ok-okozati összefüggés fennáll, így az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét a gondatlanságból elkövetett - különböző fokú eredménnyel járó - testi sértések vétségében.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási tényezőket feltárta, melyek azzal helyesbítendők - az ügyészi indítvánnyal egyezően -, hogy az enyhítő körülmények közül mellőzni kell a gondatlanság enyhébb fokára vonatkozó megállapítást. A korábbi kifogástalan életvezetése kisebb nyomatékkan esik latba, mert ez társadalmi tisztsége révén elvárható is volt.

További terhére értékelendő körülmény a gondatlanság súlyos foka, továbbá a gyermeknél bekövetkezett súlyos egészségromlás.

A törvényszék halmazati büntetést szabott ki, azonban a halmazati tételkereteket nem merítette ki, sőt a legsúlyosabb büntetési tétel legalacsonyabb tartamában határozta meg a szabadságvesztés időtartamát, ezzel is honorálva a vádlott saját büntetőjogi felelősségének elismerését. A jelen eseteket leszámítva kifogástalan életvezetésű, a közösség bizalmát élvező, társadalmi tisztséget viselő vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtásának rövid tartamú időre történő felfüggesztése sem eltúlzottan súlyos.

További enyhítés - figyelembe véve a vádlottal szemben kiszabott, a 25. számú Büntető Kollégiumi vélemény szempontrendszeréhez igazodóan arányos mértékű pénzbüntetést is - már a vádlott esetében a speciális prevenció aránytalan felnagyítását jelentené.

Az ebtartásból fakadó általános társadalmi elvárások nem teljesítése a vádlott büntetőjogi felelősségének nagyságát kellően tükrözi, így az elsőfokú bíróság által a vádlottat összességében sújtó joghátrány kifejezetten méltányos, annak enyhítésére nincs alap.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, azokat a felülbírálat nem érintette.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605.§ (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A szakértők meghallgatásával a másodfokú eljárásban bűnügyi költség merült fel, melynek viselésére a Be. 613.§ (1) bekezdés és a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles.

Győr, 2019. július 10.

. Vajda Edit előadó bíró. Szalainé dr. Joánovits  
Péntek László a tanács elnöke Krisztina bíró

A Szombathelyi Törvényszék 13.B.5/2019/4. számú ítélete - helybenhagyás folytán - 2019. július 10. napján jogerőre emelkedett.



. Péntek László  
a tanács elnöke